

[Ninn-Hansen.]

inddraget spørgsmålet om embedsmænds gæld som et faremoment? Foreligger der skrivelser herom, så beder jeg den højtærede statsminister oplyse os om disse skrivelser indhold og navnlig om tidspunktet for deres udsendelse i forhold til den udnævnelse, vi her taler om.

Der er endnu en side tilbage af denne sag, som må belyses. Det er, synes jeg, højt utilfredsstillende for udenrigsministeriets dygtige embedsmænd, for alle dygtige og ubestikkelige tjenestemænd og for landets bevilgende myndighed, at Blechingberg kunne have den opfattelse, at han ville komme økonomisk på fode, når han fik en stor post i udlandet. Blechingberg var lønnet med 72 000 skattefri kroner. Jeg kan ikke sige, om en gage af den størrelse er for stor, når den oppebæres af dygtige mænd, der udfører et stort arbejde for udenrigsministeriet og for landet. Men der har bredt sig den opfattelse rundt omkring i landet, at der må være noget galt ved ansættelsen af udetillæggene til udenrigsministeriets embedsmænd, hvis dette tillæg ikke er nøje forbundet med øgede omkostninger ved bestridelse af hvervet. Der er vel hidtil blevet set mere larme på de midler, der er bevilget til repræsentationerne i udlandet, end på andre gageansættelser. Begrundelsen herfor kender vi, men med denne sag er der rejst det spørgsmål, om der bliver set for larme på disse bevillinger, og det er den højtærede statsminister og den højtærede udenrigsminister, der har bevisførelsen for, at en sådan opfattelse ikke er rigtig. Jeg går ud fra, at en af de to ministre omgående træffer foranstaltning til at give offentligheden sådanne konkrete oplysninger om udetillæggenes nødvendighed og begrundelsen for deres størrelse, at den uro, der er blevet om spørgsmålet, kan bringes ud af verden og eventuelle fejl straks kan blive rettet.

Jeg håber og går ud fra som givet, at statsministeren vil besvare alle de spørgsmål, der er blevet stillet, fuldt ud, ellers må jeg jo gentage dem senere. Det er absolut nødvendigt, at der intet uoplyst bliver tilbage i denne beklagelige sag med hele den alvorlige baggrund for den forespørgsel, de tre regeringspartier har fundet det berettiget at stille til den højtærede stats-

minister. Kun hvis der gives helt klare og dokumenterede oplysninger, kan man sikre befolkningen mod, at der ikke sjuskes med besættelsen af betydningsfulde stillinger, sikre de øvrige NATO-lande, at de oplysninger, der er fælleseje, behandles på en forsvarlig måde, og give sikkerhed for, at de store beløb, der anvendes til udenrigstjenesten, anvendes på den rigtige måde.

Lannung: Også jeg vil gerne på mit partis vegne takke den højtærede statsminister for hans udførlige og klare redegørelse, som har lagt alle relevante oplysninger frem for det høje ting. Jeg er helt enig med den højtærede statsminister i, at det er naturligt og rimeligt, at offentligheden har reageret i en sag som den foreliggende og må ønske at være bedst muligt orienteret om sagen, dens baggrund m. v., og dens berettigede krav er fuldt ud efterkommet med den givne uforbeholdene redegørelse. Den supplerer og fuldstændiggør det billede, offentligheden fik gennem retsmøderne for åbne døre, og den stiller visse sider af sagen, som ikke tegnede sig helt klart eller kunne give et lidt skævt billede af de faktiske forhold, i det rette lys.

Jeg må i øvrigt yde alle rette vedkommende ubetinget anerkendelse for, at man imødekom ønsket om behandling af retsagen — fraset et enkelt særligt punkt, hvad alle var enige om — for åbne døre, selv om det er en oplagt undtagelse i spionagesager, hvad den ærede konservative ordfører gik alt for let hen over. Denne anerkendelse gælder udenrigsministeriets direktør, som fremkom med indstillingen herom, den højtærede udenrigsminister og hele regeringen, der besluttede ikke at modsætte sig, men tværtimod at imødekomme, at retsmøderne fandt sted under den efter omstændighederne størst mulige offentlighed. Det var både rigtigt og klogt. Det hele kunne næsten være druknet i sladder og mystik, hvis sammenhængen var blevet skjult i lukkede retsmøder, bag lukkede døre. Man har her i gerning bevist, at man ikke havde ønske om at skjule noget som helst, hvad der fortjener enhver honnør.

Det må også i høj grad påskønnes, at den højtærede statsminister så klart og tydeligt erklærede, at ingen har søgt at påvirke ham som daværende udenrigsmini-